

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัย เอกชน จังหวัดปทุมธานี

Factors affecting to anxiety for speaking English of undergraduate students in
private universities, Pathumthani province

ปิยนุช อุดมเกียรติสกุล¹

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ 2. ศึกษาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ และ 3. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเอกชน จังหวัดปทุมธานี กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตจังหวัดปทุมธานีที่มีศูนย์กลางบริหารอยู่จังหวัดปทุมธานี ได้แก่ (1) มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเชีย (2) มหาวิทยาลัยปทุมธานี (3) มหาวิทยาลัยรังสิต และ (4) มหาวิทยาลัยชินวัตร ในภาคเรียนปีการศึกษาที่ 2/2558 รวมทั้งสิ้น 382 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือในการวิจัยได้แก่แบบสอบถาม โดยใช้วิธีการทางสถิติวิเคราะห์และประมวลผล ด้วยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป หาค่าเปอร์เซ็นต์ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผลการวิจัย พบว่า (1) ปัจจัย 3 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยส่วนตัวด้านผู้เรียน ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณารายชื่อพบว่า ปัจจัยทั้ง 3 ด้านส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ (2) ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ 3 ด้าน ได้แก่ ความประหม่าในการสื่อสาร ความวิตกกังวลในการสอบ ความกลัวถูกประเมินทางลบในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณารายชื่อพบว่า ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษทั้ง 3 ด้านอยู่ในระดับปานกลางบางข้อ (3) ปัจจัยด้านส่วนตัวด้านผู้เรียนและปัจจัยด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ และมีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในขณะที่ปัจจัยด้านครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ: ปัจจัยส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูด / ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ

Abstract

The objectives of this research were: (1) to study factors affecting to anxiety for speaking English, (2) to study anxiety for speaking English, and (3) to study the relationship between factors affecting to anxiety for speaking English of undergraduate students in private universities, Pathumthani province. Sample group of this research was 382 undergraduate students in private universities, Pathumthani province that had administrative center in the area of Pathumthani province into 4 universities: Eastern Asia University, Pathumthani University, Rangsit University,

¹ คณะศิลปศาสตร์และศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยปทุมธานี

and Shinawatra University in the academic year 2/2015 by using sampling random sample. A questionnaire was the research instrument. Statistical analysis used percentage, mean, S.D., and Correlation Coefficient. The results was found as the following. (1) Three factors: private factors, family factors, and instructional activities factors affecting to anxiety for speaking English of the undergraduate students in private universities, Pathumthani city in overall were at moderate level. When considering each topic found that 3 factors were at moderate level in every topics. (2) Three anxieties for speaking English: communication apprehension, test anxiety, and fear of negative evaluation of the undergraduate students in private universities, Pathumthani province in overall were at moderate level. When considering each topic found that 3 anxieties were at moderate level in some items. (3) The relationship between factors affecting to anxiety for speaking English of the undergraduate students in private universities, Pathumthani city found that private factors and instructional activities factors had relationship with anxiety for speaking English with statistical significance level of 0.05. While family factors had no relationship with anxiety for speaking English with statistical significance level of 0.05.

Keywords: Factors affecting to anxiety for speaking / Anxiety for speaking English

บทนำ

การพูดภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศถือเป็นทักษะสำคัญในการสื่อสารมากที่สุด เนื่องจากใช้ติดต่อสื่อสารกันได้อย่างสะดวก มีการโต้ตอบได้ทันทีระหว่างผู้สนทนาทั้ง 2 ฝ่าย แต่หลายคนยังประสบปัญหาความวิตกกังวล ความประหม่า ในการพูดเสมอ อันเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดอุปสรรคในการพูดสื่อสารและกระบวนการเรียนรู้ภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนมีความกลัวและวิตกกังวลต่อการแสดงออกทางภาษาโดยการพูด ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ม.เอกชน จ.ปทุมธานี เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนรู้อังกฤษต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเอกชน จังหวัดปทุมธานี
2. เพื่อศึกษาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเอกชน จังหวัดปทุมธานี
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเอกชน จังหวัดปทุมธานี

เนื้อหาที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาต่างประเทศ

Littlewood (1995: 17-18) กล่าวว่าความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษถือเป็นกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารระหว่างบุคคลสองคนขึ้นไป คือผู้พูดและผู้ฟัง โดยที่ผู้พูดคาดคะเนความรู้และความรู้สึกของผู้ฟังเพื่อที่จะเลือกใช้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับบริบทของการใช้ภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ เมธา หมื่นประเสริฐ (2551, 24-28) กล่าวว่า ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาที่ส่งผลต่อการสื่อสาร สาเหตุส่วนใหญ่มาจาก 1) ปัจจัยส่วนตัวด้านผู้เรียน หมายถึง ความเชื่อในความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่เชื่อว่าตนเองมีกำหนดให้โดยความสามารถที่จะพูดภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและสื่อความหมายตามสถานการณ์ที่กำหนดให้, 2) ปัจจัยด้านครอบครัว หมายถึง ความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ที่มีต่อเป้าหมายทางทักษะการเรียนภาษาอังกฤษ, 3) ปัจจัยทางกิจกรรมการเรียนการสอน หมายถึง รูปแบบกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษภายในห้องเรียน โดยวัดจากกิจกรรมการสอนแบบพูดเดี่ยว, กิจกรรมการสอนแบบพูดคู่, กิจกรรมการสอนแบบกลุ่ม, กิจกรรมการสอนแบบทำร่วมกันทั้งชั้น

แนวคิดและทฤษฎีของความวิตกกังวล ในการพูดภาษาต่างประเทศ

มีนักวิจัยทางด้านความวิตกกังวลหลายท่านกล่าวว่าในการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่ 2 นั้น ความวิตกกังวลจะมีผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียนมาก (Aida, 1994; Gregersen, 2003; Matsuda & Gobel, 2004; Saito & Samimy, 1996; Sa-nguankaew, 1998) ซึ่งสอดคล้องกับ Horwitz and Cope (1986) ศึกษาเรื่องความวิตกกังวลทางภาษาส่งผลเกี่ยวข้องกับการแสดงออกกับ 3 ลักษณะ ได้แก่ 1) ความประหม่าในการสื่อสาร เป็นการอายุเกิดจากความกลัวในการสื่อสารภาษากับผู้อื่น, 2) ความวิตกกังวลในการสอบ เป็นความวิตกกังวลจากความกลัวในการล้มเหลว, และ 3) ความกลัวถูกประเมินทางลบ เป็นการคาดหวัง ที่กลัวคนอื่นประเมินทางลบ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยใช้แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาระดับปตรี ม.เอกชน ในเขตจ.ปทุมธานี ที่มีศูนย์กลางบริหารอยู่ในเขตจ.ปทุมธานี ได้แก่ 1) ม.อีสเทิร์นเอเชีย, 2) ม.ปทุมธานี, 3) ม.รังสิต, และ 4) ม.ชินวัตร รวมทั้งสิ้น 8,268 คน ในภาคเรียนที่ 2/2557 (ข้อมูลจากสำนักทะเบียนและวัดผล 4 ม.เอกชน ณ เดือนมกราคม 2559) กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษา 382 คน จากการคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยสูตรความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของ Taro Yamane (1973) ซึ่งกำหนดระดับความเชื่อมั่น 95% และให้ความคลาดเคลื่อนไม่เกิน 5% ในการวิจัยผู้ศึกษาใช้เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลมีลักษณะเป็นแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบ แบบตรวจสอบรายการ, ตอนที่ 2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ ปัจจัยส่วนตัว, ปัจจัยด้านครอบครัว, ปัจจัยด้านกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ, ตอนที่ 3 ความวิตกกังวลในการเรียนการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ ความประหม่าในการสื่อสาร, ความวิตกกังวลในการสอบ, ความกลัวถูกประเมินทางลบ, และตอนที่ 4 แบบสอบถามปลายเปิด แบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า ตามวิธีของลิเคอร์ท การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ และการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาในครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ดำเนินการสร้างและหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของคำถามแต่ละข้อโดยหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามปฏิบัติการ พบว่า มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.60-1.00 ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีการทางสถิติวิเคราะห์และประมวลผล โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูปหาค่าร้อยละ, ค่าคะแนนเฉลี่ย, ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน, และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

สรุปผลการวิจัย

1. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.33$) เมื่อ

พิจารณาเป็นรายด้าน เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย พบว่า ปัจจัยด้านกิจกรรมการเรียนการสอน $\bar{x} = 3.42$, ปัจจัยด้านครอบครัว $\bar{x} = 3.33$, และปัจจัยด้านส่วนตัวด้านผู้เรียน $\bar{x} = 3.24$

2. ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเอกชน จังหวัดปทุมธานี โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.33$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย พบว่า ความประหม่าในการสื่อสาร $\bar{x} = 3.42$, 2), ความวิตกกังวลในการสอบ $\bar{x} = 3.33$, 3), และความกลัวถูกประเมินทางลบ $\bar{x} = 3.24$

3. ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า มีเพียง 2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ ปัจจัยส่วนตัวและปัจจัยด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ส่วนปัจจัยด้านครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

อภิปรายผล

1. การใช้ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ม.เอกชน จ.ปทุมธานี โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับ Lihua (1990, 26-30) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปี 1 ที่กำลังศึกษาวิชาการพูดและฟังภาษาอังกฤษ ณ มหาวิทยาลัยปักกิ่ง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความเชื่อในสามารถตนเองจะเอาชนะอุปสรรคต่างๆ ของการพูดภาษา โดยเฉพาะปัญหาความกลัวในการพูดผิด กลัวเสียหน้า รู้สึกอึดอัดที่จะต้องพูดต่อหน้าผู้ฟัง และความเชื่อในสามารถทำให้ผู้เรียนกล้าที่จะพูดและสามารถพูดสนทนาได้มากขึ้น นอกจากนี้ Lihua ยังพบว่า กิจกรรมการเรียนการสอนวิชาการพูดภาษาที่สองเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นต้องทำ ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการปฏิสัมพันธ์กัน ทำกิจกรรมร่วมกัน นอกเหนือจากภาษาที่เรียน ในขณะที่ ศักดิ์ชาย เรืองวัชรศักดิ์ (2551) สำรวจความคาดหวังของผู้ปกครองนักเรียนที่มีต่อโรงเรียนสองภาษา เทศบาลตำบลแก่งคอย อ.แก่งคอย จ.สระบุรี ผลการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองคาดหวังให้โรงเรียนสองภาษา เทศบาลตำบลแก่งคอย จัดครูต่างชาติสำหรับสอนภาษาอังกฤษ 1 คนต่อนักเรียน 15 คน และกล่าวว่าครูต่างชาติมีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับโรงเรียนสองภาษา เพราะนักเรียนจะได้ฝึกทักษะจากครูวิชาภาษาอังกฤษชาวต่างชาติ

2. การใช้ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ม.เอกชน จ.ปทุมธานี โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับ Kitano, K. (2001) ศึกษาความกังวลในชั้นเรียนในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปี 2 ระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ ม.โตเกียว ประเทศญี่ปุ่น พบว่า นักศึกษามีความประหม่าในการพูดภาษาที่สอง ซึ่งมีอิทธิพลต่อระดับความกังวลของแต่ละบุคคลสูง เนื่องจากนักศึกษารู้สึกตื่นเต้น กังวล และเครียดในการพูดภาษาอังกฤษ อีกทั้ง เจนจิรา ชัยปาน (2556) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4 ผลจากการศึกษาพบว่า นักศึกษามีความวิตกกังวลหากสอบไม่ผ่านรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก และ Gregersen, T. (2002) สำรวจการเรียนรู้ภาษาจีน: ปฏิกริยาของผู้เรียนภาษาที่มีความกังวลในการสื่อสารของนักศึกษาระดับปริญญาตรี 36 วิทยาลัย ในเขตตะวันตกกลางประเทศสหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความกังวลในการสื่อสาร ซึ่งเป็นความรู้สึกชนิดหนึ่งที่ไม่สบายใจและแสดงออกมาในรูปของความกลัวการพูดผิดและกลัวการถูกประเมินทางลบจากเพื่อนและอาจารย์

3. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ม.เอกชน จ.ปทุมธานี โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับ เมธา หมื่นประเสริฐ (2551, 24-28)

ศึกษาความสัมพันธ์ปัจจัยที่ด้านส่วนตัวผู้เรียน ด้านครอบครัว และด้านกิจกรรมการเรียนการสอน กับ ความวิตกกังวล ในการสื่อสารของนิสิตคณะศิลปศาสตร์ เอกภาษาอังกฤษที่ศึกษาวิชาการพูดภาษาอังกฤษ ม.บูรพา ชั้นปีที่ 1 จำนวน 174 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านความเชื่อในความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนและปัจจัยด้านกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร อย่างมีนัยสัมพัทธ์ทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนปัจจัยด้านครอบครัวของผู้ปกครองต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการเรียนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ข้อเสนอแนะ

1. ควรจัดการเรียนการสอนวิชาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เป็นวิชาเลือกเสรี แก่นักศึกษาทุกคณะ ทุกชั้นปี เพื่อเพิ่มความมั่นใจในตัวเองและเพิ่มโอกาสทางการพูด สอดแทรกคำศัพท์ ความถูกต้องในการออกเสียง ไวยากรณ์การพูด
2. ควรจัดกิจกรรมทางภาษาอังกฤษที่เหมาะสมและหลากหลาย เช่น จัดกิจกรรมเข้าค่ายภาษาอังกฤษ, กิจกรรมวันสำคัญต่างๆ ของภาษาอังกฤษ, กิจกรรมทางภาษาร่วมกันระหว่างมหาวิทยาลัยอื่นๆ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาปัจจัยด้านอื่นๆ เช่น ปัจจัยด้านเพศ, ปัจจัยความคาดหวังของผู้ปกครอง, ปัจจัยด้านระดับคะแนนของนักศึกษา เป็นต้น ว่ามีผลต่อระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษหรือไม่ อย่างไร
2. ควรทำวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมความสามารถการพูด ลดความวิตกกังวลการใช้ภาษาอังกฤษ
3. ควรศึกษาวิจัยผู้เรียนในระดับอื่นๆ เช่น ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับบัณฑิตศึกษา เพื่อศึกษาระดับชั้นเรียนที่ต่างกัน มีผลทำให้ระดับความวิตกกังวลการใช้ภาษาอังกฤษเหมือนกันหรือต่างกันอย่างไร

เอกสารอ้างอิง

- บุษบา สุวรรณโสภณ. (2539). การลดความวิตกกังวลของผู้เรียนทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมที่เน้นจิตพิสัย. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พงษ์เทพ บุญเรือง. (2553). ความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเลย. มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย